

confes. reg. & Quintilianus Mandosius, & Beroius. Secūdo probat ex patribus & viris grauiſſimis & in vtroq; iure eximiis qui Cōcilio affuerunt Tridentino, & optime p̄ oculis hanc habebant doct̄inam: & intelli gebant Clementinam Dudum, non derogari per illam non obstantiam priuilegiorum generalē. Tertio probat ex Horatio Lucio Calienſi iurisconsulto p̄stantiſſimo, & ad ditionatore Concilij, qui in Sessione 23. cap. 15. ponit pro concordata ad marginem dicti capituli decimi quinti Clementinam Dudum. §. ac deinde, de Sepulturis, innuens dictū Decretum decimum quintum in nullo derogare dictam Clementinam Dudum. Ex quo etiam si talis constitutio dictæ Clementinæ solum concernat rem particularem [Religiones inq; in ea expressas Fratrum P̄dicatorum, & Minorum] nō propterea amittit nomen Canonis & legis Ecclesiasticæ, nā sufficit quod sit in corpore iuris, & ex eius definitione aliquod bonum commune resultet, vt doct̄è probat noster Pater Frater Alphonsus de Castro lib. 1. de lege p̄nal. cap. 1. circa mediū. Et non est dubium dictam Clementinam fuisse editam in fauorē populi X̄piani